

MAHANJE

Zašto smo mahali?

Pošto smo iscrpili sve verzije indukovano optimizma u kućnoj izolaciji, od kuvanja i spremanja, preko dopisivanja i skajpovanja, do čitanja i bindžovanja, polovinom aprila osetili smo neizdrživu želju da se vidimo sa prijateljima, rodbinom, drugarima, komšijama, kolegama, prodavcima... sa svima koje podrazumevamo, a koji život čine koliko-toliko normalnim. Krenuli smo bez plana. Umesto da se, kao i svakog popodneva, pred policijski čas, besciljno vozikamo, najavili smo se prijateljima: „Dolazimo za 15 minuta da vam mahnemo“. Na prvom Mahanju prijatelji su nas slikali telefonom sa terase i poslali sliku Viberom. I tako je krenuo svakodnevni ritual mahanja koji je, najpre, postao događaj na Fejsbuku, a zatim i Instagram izložba. Postavili smo oglas-najavu na Fejsbuku: „Potpuno besplatno mašemo ispod vaših prozora i terasa, dovikujemo se i šaljemo poljupce, do kraja vanrednog stanja, a po potrebi i duže“.

Kako je to izgledalo? Nekad smo se najavljivali, nekad su nas ljudi sami zvali da dođemo. Slikali smo mi njih kako nam mašu, oni nas kako im mašemo. Zatim smo slike razmenjivali i pravili split skrinove „zajedničkih fotografija“. Spajanje fotografija omogućilo nam je utisak da smo jedni pored drugih i onda kad nismo. Te „dupleks slike“ postavljali smo na

Fejsbuk i Instagram. Ljudi su gledali slike, videli jedni druge i preko slika se pozdravljali, komunicirali... Kako smo svi do tada već bili dugo zatvoreni, radovali smo se jedni drugima, pričali, dovikivali se, smejali, razgovarali telefonom. Neki su se za tu priliku pripremali, doterivali, izvodili na terasu kućne ljubimce, neki sređivali terase, iznosili cveće... Svako Mahanje bilo je mali događaj. Posebno su nas radovala mahanja „na daljinu“. Prijatelji i rođaci iz drugih zemalja i gradova mahali su nam iz daljine i slikali se, ili su mahali jedni drugima nezavisno od nas, pridružujući se našoj ideji, a i mi njima odgovarali mahanjem sa mesta na kome bismo se u tom trenutku zadesili. To su, na izložbi, specijalni gosti. Ni u vreme vikend policijskog časa nismo odustajali - mahali smo i nazdravljali sa komšijama preko puta. Imali smo pravilo da u 15h izađemo na svoje prozore i terase, nazdravimo i popričamo. Rekli su nam da bismo mogli tako i ubuduće.

Na prvi pogled, jedna mikro inicijativa postala je način preživljavanja i odbrana od osećanja otetog i zaustavljenog života; način da se družimo i onda kad ne možemo. Na prvi pogled – ništa, a nama je ponekad značilo - sve.

Ivana i Andreja Leko

Ana

Jelena i Anja

mama Dana

Danica

Džoni i Milja

Matija, Kolja i Filip

Miloš i Hana

Aleksandar, Lara i Irina

Luka, Ivan i Maša

Ivana

Kosta, Kaća, Aleksa i Gane

Olivera, Katarina, Predrag, Dragan i Dragana

Bojana i Kolja

Ljilja

Luka

Milica, Petar, Anđelija, Marija i Milija

Miloš i Ljubiša

Mina i Moma

Mira

Miša i Rada

Nina, Deki, Luka i Ivan

Olivera

Ruža

Ružica i Goca

Ruža, Ivana, Alisa, Luka i Ivan

Tamara

Dorde i Tamara

Marijana i Željko

Zahvaljujemo, od srca, svim rođacima, komšijama i drugarima koji su se, kroz **Mahanje**, družili sa nama: Ani, Jeleni i Anji, Mama Dani, Danici L, Filipu, Matiji i Kolji, Milošu i Hani, Irini, Lari i Aleksandru, Ivanu, Luki i Maši, Ivani J, Kaći, Ganetu, Kostu i Aleksi, komšijama Oliveri, Katarini, Daci, Draganu i Dragani, Kolji i Bojani, Ljilji, Luki, Mini i Momi, Miri, Radi i Miši, Nini i Dekiju, Ruži, Ivani i Alisi, Tamari C, Đorđu i Tamari M, Željku i Marijani, kao i specijalnim gostima Mahanja: Milji i Džoniju iz Luksemburga, Milici, Petru i njihovoj deci iz Kraljeva, Milošu i mačku Ljubiši iz Šimanovaca, Ružici i Goci iz Užica.

Hvala Ružici Marjanović, koja je lektorisala tekst.

Posebnu zahvalnost dugujemo Fondaciji „Jelena Šantić“, bez čije podrške ne bismo napravili ovaj katalog i izložbu.

